

Evangelí del diumenge de la setmana XXVI de durant l'any (A): Els dos fills

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXVI de durant l'any. "En veritat us dic que els publicans i les prostitutes us passen al davant en el camí cap al Regne de Déu". Si considerem les nostres obligacions personals com un requeriment diví, aprendrem d'enllestir la feina amb la major perfecció humana i

sobrenatural de què siguem
capaços.

Evangelí (Mt 21, 28-32)

—Què us en sembla? Un home tenia
dos fills. Va anar a trobar el primer i
li va dir:

—Fill, ves avui a treballar a la vinya.

Ell li va respondre:

—No hi vull anar.

Però després se'n penedí i va anar-hi.
Aquell home anà a trobar el segon i li
digué el mateix. Ell va respondre:

—De seguida, senyor.

Però no hi va anar.

Quin d'aquests dos va fer la voluntat
del pare?

Li responen:

—El primer.

Jesús els diu:

—En veritat us dic que els publicans i les prostitutes us passen al davant en el camí cap al Regne de Déu. Perquè vingué Joan per encaminar-vos a fer el que és just, i no el vau creure; en canvi, els publicans i les prostitutes sí que el van creure. Però vosaltres, ni després de veure això, no us heu penedit ni l'heu cregut.

Comentari

L'escena de l'Evangeli se situa al Temple de Jerusalem. Jesús hi era ensenyant a la gent i es van acostar uns prínceps dels sacerdots i ancians del poble, interrompent-lo de males maneres i demanant-li explicacions sobre qui li havia donat poder per dur a terme el que feia (cf. *Mt* 21,

23-27). Aquests personatges pensaven que només ells estaven capacitats per ensenyar al poble la llei de Déu, com a intèrprets autèntics de la voluntat divina i guies del poble elegit pel Senyor.

Jesús els respon amb una paràbola que s'ajusta a una temàtica amb una gran tradició a Israel: la reacció diferent de dos germans davant d'un mateix fet. Els relats sobre Caín i Abel, Ismael i Isaac, o Esaú i Jacob eren ben coneguts per aquells homes. En aquest cas, un dels germans –com aquests personatges que s'enfronten a Jesús– presumeix de voler complir la voluntat del pare i no ho fa. En canvi, l'altre manifesta públicament el seu rebuig a fer allò que el pare els ha demanat, com qualsevol pecador, que actua en contra de la llei divina; després, però, recapacita, se'n penedeix, i compleix la voluntat del seu pare.

Aleshores, i ara, no hi falten persones que, sense tenir res contra Déu, responen als requeriments divins de manera tan desganada que, a la menor complicació, ja no fan allò que devien i, a més, es consideren prou excusats de fer-ho. La seva pràctica religiosa és tan rutinària que no els inquieta gens ni mica deixar al marge de les seves vides allò que per a Déu és important.

Les paraules de Jesús són una invitació a reaccionar. Sant Josepmaria deia: “tu i jo ens hem de recordar, i hem de recordar-ho als altres que som fills de Déu, als quals, com a aquells personatges de la paràbola evangèlica, el nostre Pare ha adreçat una idèntica invitació: *fill, ves a treballar a la vinya* (v. 28). Us asseguro que si ens entossudim cada dia a considerar així les nostres obligacions personals, com un requeriment diví, aprendrem d'enllestir la feina amb la major

perfecció humana i sobrenatural de què siguem capaços. Potser en alguna ocasió ens rebel·larem –com el fill gran que respongué: *no vull anar-hi* (v. 29)–, però sabrem reaccionar, penedit, i ens dedicarem amb un esforç més gran al compliment del deure”¹.

Jesús coneix bé el cor humà, i es fa càrrec de les dificultats i conflictes amb què ens hem d'enfrontar cada dia, tant a la pròpia interioritat -la tensió per vèncer la mandra o la desgana- com en l'àmbit familiar, professional o entre amics -estar més atents a què fan els altres que a ocupar-nos de fer bé allò nostre, encara que altres no ho facin. Com observa el Papa Francesc, Jesús “coneix les ànsies i les tensions de les famílies i les incorpora en les seves paràboles: des dels fills que marxen de casa per intentar alguna aventura (cf. *Lc 15, 11-32*) fins als fills difícils amb comportaments inexplicables

(cf. vv. 28-31) o víctimes de la violència (cf. *Mc* 12, 1-9)”². Déu es fa càrrec de les nostres dificultats; espera amb paciència, però, la nostra rectificació i la nostra resposta generosa com la del fill rebel.

La conclusió de la paràbola té paraules fortes: “en veritat us dic que els publicans i les meretrius estaran per davant de vosaltres al Regne de Déu” (v. 31). Això és, els qui pateixen a causa dels seus pecats i tenen desig d'un cor pur, són més a prop del Regne de Déu que molts que es diuen cristians i són indolents. Pensen que ja en fan prou, i no deixen que el penediment de les seves culpes ni l'amor de Déu toqui els seus cors.

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 57.

[2] Papa Francesc, *Amoris laetitia*, n. 21.

Francisco Varo // Photo: James Coleman - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxvi-de-durant-lany-a-els-dos-fills/> (11/03/2026)